

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Nc/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	8223200711
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8223200711.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BARDEJOVSKÉ KÚPELE a. s., Bardejovské kúpele, IČO: 36168301, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Jaroščákom, Bardejov, Radničné námestie 33, proti žalovanému G.. M., narodenému S., o vypratanie nehnuteľnosti - odstránenie superedifikátu a iné, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 5C/23/2023, o vylúčení sudcov Krajského súdu v Prešove z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 17NcC/3/2025, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Prešove JUDr. Marian Hoffmann, PhD. a JUDr. Jana Burešová **n i e s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na tomto súde pod sp. zn. 17NcC/3/2025.

Odôvodnenie

1. V konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) pod sp. zn. 17NcC/3/2025 žalovaný podaním zo 16. septembra 2025 (č. l. 724 a nasl. spisu) uplatnil námietku zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Jane Burešovej a sudcovi JUDr. Marianovi Hoffmannovi, PhD. Dôvod, pre ktorý majú byť namietaní sudcovia vylúčení, je podľa žalovaného priateľský vzťah namietaných sudcov s C., ktorá je členkou predstavenstva - štatutárneho orgánu žalobcu. C.. je navyše manželka ďalšieho člena predstavenstva - štatutárneho orgánu žalobcu, a to C.. a matkou ďalšieho člena predstavenstva - štatutárneho orgánu žalobcu B. a člena dozornej rady G.. Namietaná sudkyňa JUDr. Jana Burešová sa s KO. dlhoročne pozná cez ich spoločnú kamarátku, pričom spolu trávia voľný čas a spoločne navštevujú kultúrne podujatia, pričom si vybudovali priateľstvo. Namietaný sudca JUDr. Marian Hoffmann, PhD. sa s L. dlhoročne pozná cez svojho rodinného príslušníka a udržiava s ňou aktívny kontakt a má k nej priateľský vzťah. Priateľský vzťah namietaných sudcov s O. L. je vzhľadom na blízky rodinný vzťah prenesený aj na ostatných vyššie uvedených členov predstavenstva a orgánov žalobcu, respektíve priamo na žalobcu ako známu „rodinnú“ firmu. Namietaní sudcovia nie sú voči žalobcovi v neutrálnej pozícii, ale naopak, pociťujú voči nemu sympatie. Tým je založený diskvalifikačný pomer namietaných sudcov k žalobcovi v zmysle ust. § 49 CSP, keďže možno mať odôvodnené pochybnosti o ich

nezaujatosti.

2. Sudca JUDr. Marian Hoffmann, PhD. sa k obsahu vznesenej námietky zaujatosti vyjadril a uviedol, že osobu JZ.j vôbec nepozná, s uvedeným menom sa prvýkrát oboznámil až z uplatnenej námietky zaujatosti. Rovnako absolútne vylučuje, žeby sa poznal s ďalšími v námietke uvádzanými členmi štatutárneho orgánu žalobcu. Nie je mu rovnako známe, žeby sa jeho blízki príbuzní poznali s týmito osobami, resp. žeby sa v posledných 10 rokoch vôbec vyskytli v Bardejovských Kúpeľoch. Skutočnosti uvedené v námietke sú podľa jeho názoru fabulácie.

3. Sudkyňa JUDr. Jana Burešová sa k obsahu vznesenej námietky zaujatosti vyjadrila a uviedla, že námietka zaujatosti nie je pravdivá, javí sa, že žalovaný si ju vymyslel pre účely oddialenia konania vo veci samej. Nepozná C. O.. a ani jej blízke osoby, nemá spoločnú kamarátku a ani s nikým nenavštevuje kultúrne podujatia, netrávi čas (ani osobný a ani v práci) a s nikým, kto by mohol byť čo i len v blízkom vzťahu s C. a ani osobne s touto pani si nebuduje žiadne priateľstvo. Dokonca nevyužíva ani služby žalobcu, a to ani služobne a ani v súkromí. Žalovaný neuviedol zdroj svojich informácií. Vo veci je schopná konať nezaujato, nemá vzťah k stranám sporu, k ich zástupcom a ani nemá záujem na výsledku sporu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd Krajskému súdu v Žiline nadriadený [§ 54 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] vec prejednal a dospel k záveru, že podmienky vylúčenia zákonných sudcov z prejednávania a rozhodovania sporu neboli naplnené.

5. V zmysle § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

6. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočností, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: a/ k sporu, v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia sporu alebo konania, b/ k stranám sporu, ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c/ k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcim znaky vzťahu uvedeného pod b/, alebo d/ k osobám zúčastneným na konaní.

7. Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanom spore alebo taký jeho osobný vzťah k stranám sporu, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

8. Pri posudzovaní skutočností uvádzanej povinným v námietke zaujatosti vychádzal najvyšší súd jednak zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcu, ako aj z toho, že výnimky z takejto prezumpcie stanovuje iba zákon.

9. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu buď na návrh strany sporu (§ 52 CSP) alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (§ 50 CSP). Obsahom práva na prerokovanie sporu pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť; ale len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia sporu pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v jeho veciach sp. zn. I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98 a II. ÚS 121/03).

10. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z

toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra EŠLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (tu pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce však nie je (subjektívne) stanovisko sudcu či presvedčenie subjektu uplatňujúceho námietku zaujatosti, ale iba existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, či subjektu uplatňujúceho námietku zaujatosti, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti [porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („Justice must not only be done, it must also be seen to be done“)]. Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť a rozhodujúcim prvkom pri posudzovaní zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je tak to, či obava z vychýlenia nestrannosti je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je však len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach a objektívnu nestrannosť samozrejme nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť i len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

11. Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

12. Z už spomínanej judikatúry EŠLP a Ústavného súdu Slovenskej republiky možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriadiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne existujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitý (nie nezaujatý) vzťah k veci má. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, k stranám sporu alebo k ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

13. Pokiaľ ide o subjektívne aspekty nestrannosti namietaných sudcov Krajského súdu v Prešove, ktorí majú v zmysle rozvrhu práce spor prejednať a o ňom aj rozhodnúť, najvyšší súd ako súd nadriadený uvádza, že je potrebné konštatovať, že sudcovia JUDr. Marian Hoffmann, PhD. a JUDr. Jana Burešová sa necítia byť zaujatí, pretože ani jeden z nich nemá žiaden pomer ani k sporu, ani k stranám sporu a ani k ich zástupcom. Namietaní sudcovia zhodne uviedli, že nepoznajú JUDr. O. ani jej blízke osoby, a že ani nevyužívajú služby žalobcu. Vzhľadom na uvedené, v danom prípade teda neexistuje žiadny vzťah, pre ktorý by bolo možné pochybovať o ich nezaujatosti.

14. Najvyšší súd následne posúdil aj objektívne aspekty nestrannosti namietaných sudcov, pričom nedospel k záveru o existencii takých skutočností, ktoré by mali povahu dôvodov vylučujúcich sudcov z

prejednávania a rozhodovania veci. Z obsahu vznesenej námietky zaujatosti žalovaného (č. l. 725 spisu) totiž nevyplývajú žiadne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti sudcov JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a JUDr. Jany Burešovej.

15. Žalovaný tak neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, keďže relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, v dôsledku čoho súd rozhodol tak, že návrhu žalovaného na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Prešove JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a JUDr. Jany Burešovej nevyhovel.

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.